

ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗ ΔΙΑΚΟΝΙΑ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ
ΓΡΑΦΕΙΟ ΕΞΩΤΕΡΙΚΗΣ ΙΕΡΑΠΟΣΤΟΛΗΣ
Τηλ. 210.7272.314-317, Fax 210.7272310
ΙΩΑΝΝΟΥ ΓΕΝΝΑΔΙΟΥ 14 - Τ.Κ. 115 21 ΑΘΗΝΑ
GREECE
e-mail: ierapostoli@apostoliki-diakonia.gr

Πάντα τὰ ἔθνη

ΤΡΙΜΗΝΙΑΙΟ ΙΕΡΑΠΟΣΤΟΛΙΚΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ
ΕΤΟΣ ΚΖ' - ΤΕΥΧΟΣ 108
ΟΚΤΩΒΡΙΟΣ - ΝΟΕΜΒΡΙΟΣ - ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΣ 2008

ΠΡΩΤΟΤΥΠΟ
ΤΕΛΟΣ
Τακ. Γραφείο
Κ.Ε.Μ.Π.Α
Αριθμός Άδειας
9

ΕΝΤΥΠΟ ΚΛΕΙΣΤΟ ΑΡ. ΑΔΕΙΑΣ 1/2007 ΚΕΜΠ.Α.
ΚΩΔΙΚΟΣ ΕΛΤΑ 3536

Ίεραποστολικές προκλήσεις στήν αφρικανική πραγματικότητα τῆς συγχρόνου ὀρθοδόξου μαρτυρίας

ΜΙΑ ΑΝΟΙΧΤΗ ΠΡΟΣΚΛΗΣΗ

Πολλές φορές τὰ ἄρθρα καὶ τὰ κείμενα περὶ Ίεραποστολῆς ἐνῶ μεταφέρουν τὴ ζωντάνια τοῦ ἀποστολικοῦ ἔργου, τὴν προσπάθεια τῶν ἱεραποστόλων καὶ τὶς ἀντικειμενικὲς δυσκολίες μέσα στὶς ὁποῖες πραγματοποιεῖται αὐτὸ τὸ ἔργο, ἐν τούτοις πολὺ λίγες φορές κατορθώνουν νὰ δώσουν τὶς διαστάσεις μέσα στὶς ὁποῖες καλοῦμεθα νὰ δώσουμε τὴ μαρτυρία τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας.

Ἔτσι, ὑποσυνείδητα, θὰ λέγαμε ὅτι, στὰ μάτια τοῦ κάθε ἀναγνώστου (φίλου τῆς ἱεραποστολῆς ἢ τυχαίου ἀναγνώστου), περνάει τὸ μήνυμα ὅτι αὐτὸ τὸ ἔργο καὶ ὡς ποσότητα, ἔκταση καὶ ποιότητα εἶναι δυνατόν νὰ συντελεῖται, νὰ συντηρεῖται, νὰ ἀναπτύσσεται (ἐπεκτείνεται), νὰ καθλιεργεῖται καὶ ἀπὸ ἓνα μόνον πρόσωπο! Τὸν ἱεραπόστολο, ἐπίσκοπο, ἱερέα, ἱερομόναχο, μοναχὸ ἢ μοναχὴ ἢ λαϊκὸ.

Ἡ ἰδέα αὐτὴ ἰδέα, ἔχει βρεῖ γόνιμο ἔδαφος στὶς σκέψεις πολλῶν καὶ ἔτσι, ὅταν κάποιος, καλοπροαίρετος ἐπίσκοπος, ἱερέας, μοναχὸς ἢ λαϊκός, ὑπεύθυνος κάποιου συλλόγου γιὰ τὴν ὑποστήριξη τοῦ ἀποστολικοῦ ἔργου, συζητᾷ μὲ ἓναν ἱεραπόστολο ἀγγίζει ὅλα τὰ θέματα ἐκτός ἀπὸ τὸ θέμα τῶν συνεργατῶν, τῶν «ἐργατῶν» πού θὰ πρέπει νὰ συνδράμουν στὸν θερισμὸ.

Ἡ συνήθης κατάληξη αὐτῶν τῶν συζητήσεων σὲ πολλὲς περιπτώσεις εἶναι ἡ προτροπὴ: «*Πρέπει νὰ βρεῖτε συνεργάτες...*».

Κανένας βέβαια δὲν ὑποδεικνύει κάποιον τρόπο γιὰ τὴν ἐξεύρεση τῶν συνεργατῶν.

Διότι δὲν εἶναι δυνατόν κάποιος ἱεραπόστολος νὰ πάρει τοὺς δρόμους καὶ νὰ γυρίζει ἀπὸ μητρόπολη σὲ μητρόπολη καὶ ἀπὸ μοναστήρι σὲ μοναστήρι καὶ ἀπὸ σύλλογο σὲ σύλλογο καὶ νὰ ἀναζητεῖ συνεργάτες. Στὴν καλύτερη περίπτωση θὰ χαρακτηρισεῖ σάν «περίεργος».

Ἐπειτα, τὸ θέμα τῶν συνεργατῶν τῆς ἱεραποστολῆς εἶναι καὶ θέμα κλήσεως ἀπὸ τὸν Θεὸ καὶ θέμα ἐσωτερικῆς κλήσεως τοῦ ὑποψηφίου συνεργάτου.

Ὅσο ἱερό ἐνθουσιασμό καὶ νὰ προκαλέσει ἓνας ἱεραπόστολος, μὲ τὴν παρουσία του καὶ τοὺς λόγους του, σὲ κάποιο ἀκροατήριον, δὲν εἶναι δυνατόν αὐτὸς ὁ ἐνθουσιασμός νὰ εἶναι μιὰ γερὴ πνευματικὴ βάση γιὰ τὴν ἐξοδο τοῦ ὑποψηφίου συνεργάτου καὶ τὴν εἰσοδὸ του σὲ ἓναν ἱεραποστολικὸ ἀμπελῶνα.

Χρειάζεται μιὰ συστηματικὴ ἐνασχόληση τῆς Ἐκκλησίας μὲ τὸ θέμα αὐτό.

Δὲν εἶναι δυνατόν ἀνάμεσα στὶς σύγχρονες ἱερατικές ἢ μοναχικὲς κλήσεις νὰ μὴν ὑπάρχουν καὶ κλήσεις μὲ ἱεραποστολικὲς προεκτάσεις. Κάθε χρόνο ἐξαπολύεται κάποια ἐγκύκλιος σχετικὰ μὲ τὴ ζωογόνηση τῶν ἱερατικῶν κλήσεων ἀπὸ τὸ Σῶμα τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἐκκλησίας καὶ προτρέπονται καὶ οἱ κατὰ τόπους Μητροπολίτες νὰ ἀφιερῶσουν κάποια ἐνεργητικότητά τους καὶ σ' αὐτὸ τὸ θέμα.

Ἄσχετα μὲ τὸ ἀποτέλεσμα αὐτῶν τῶν ἐνεργειῶν καὶ γενικῶς καὶ κατὰ τόπους, μήπως μέσα στό περιεχόμενο τῶν ἐγκυκλίων, ὁμιλιῶν καὶ διαφόρων ἐνεργειῶν θὰ πρέπει νὰ εἰσελθεῖ καὶ μιὰ παράγραφος περὶ τῆς ἱεραποστολικῆς ἐργασίας στοὺς σύγχρονους ἱεραποστολικούς ἀμπελῶνες;

Διότι πολλὲς φορές μετ' ἐκπλήξεως καὶ λύπης συναντοῦμε κληρικούς οἱ ὁποῖοι δηλώνουν ὅτι, δὲν γνωρίζουν «εἰδικά» τὴν ὑπαρξη τῆς Ὀρθοδόξου Ἱεραποστολῆς!

Ἄκουσαν κάτι γενικὸ ἀπὸ τοὺς καθηγητὲς τους σὲ κάποια σεμινάρια ὅτι, κάπου, γενικὰ καὶ ἀόριστα, ὑπάρχει Ὀρθόδοξη Ἱεραποστολὴ ἀλλὰ ἐπειδὴ ὁ τρόπος πού ἔλαβαν αὐτὴν τὴν πληροφορία ἦταν καὶ αὐτὸς γενικὸς καὶ ἀόριστος, δὲν ἀπέσπασε τὸ ἐνδιαφέρον τους γιὰ κάτι περισσότερο.

Μήπως πέραν τῶν τυπικῶν ἐνεργειῶν, (Ἐβδομάδα Ἐξωτερικῆς Ἱεραποστολῆς, περιφορὰ εἰδικοῦ δίσκου γιὰ τὴν Ἐξωτερικὴ Ἱεραποστολή κ.λπ.), θὰ πρέπει νὰ γίνουν καὶ κάποιες πιὸ εἰδικὲς καὶ συστηματικὲς ἀναφορὲς καὶ ἀναλύσεις καὶ κάποιες προτροπές, παραινέσεις, συμβουλές γιὰ τὴν ἀνάγκη συνεργατῶν στὴν ἱεραποστολή;

Ἡ ἀνάγκη συνεργατῶν στὰ ἱεραποστολικά κλημάκια εἶναι ἐπιτακτικὴ ὅσο καὶ ἡ ἐπ' ἀνδρωσὴ τῶν κενῶν ἐνοριακῶν θέσεων κάθε Μητροπόλεως. Εἶναι θέμα οὐσιώδους καὶ ζωτικῆς σημασίας γιὰ τὴν Ὀρθόδοξη Ἐκκλησία.

Γιὰ νὰ γίνουμε κατανοητοί θὰ κάνουμε μιὰ μικρὴ διευκρίνιση: Ὑπάρχουν δύο ἱεραποστολικά κλημάκια στὴν Ἀφρικὴ ἐπανδρωμένα ἐδῶ καὶ χρόνια μὲ ἓναν σεβαστὸ ἀριθμὸ ἐθελοντῶν συνεργ-

γατῶν, γιὰ τὰ ὁποῖα δὲν γεννᾶται θέμα τέτοιου ἀνάγκης ἀλλὰ ὑπάρχουν καὶ ὅλα τὰ ὑπόλοιπα, ἱεραποστολικά κλημάκια, πού εἶναι ἡ πλειοψηφία, τὰ ὁποῖα εἶναι τῆς δυνάμεως τοῦ ἐνός ἱεραποστόλου.

Δὲν μπορούμε νὰ ἐντάξουμε τὸν τοπικὸ κληρὸ κάθε ἱεραποστολικῆς Μητροπόλεως ἢ Ἐπισκοπῆς στὴ δύναμη τῶν συνεργατῶν, διότι στὶς περισσότερες περιπτώσεις ὁ τοπικὸς κληρὸς συνίσταται στὴν πλειοψηφία του ἀπὸ αὐτὸ πού ὁ μακαριστὸς π. Κοσμάς Γρηγοριάτης χαρακτήριζε μὲ τὸν ἐπιτυχὴ ὄρο: «ἀναγκαστικὲς χειροτονίες», δηλαδή μὴν ἔχοντας συνεργάτες στὴν ἀρχὴ τοῦ ἱεραποστολικοῦ ἔργου ὁ ἱεραπόστολος ἀναγκάζεται νὰ ἐπιλέξει καὶ νὰ προτείνει πρὸς χειροτονίαν ἀπὸ τὰ πρῶτα πρόσωπα πού ἔχει κοντά του γιὰ νὰ μπορέσει νὰ ὑπάρξει μιὰ συνέχεια σ' αὐτὴ τὴν ἀρχή.

Ἐνας κληρὸς, λοιπόν, ὁ ὁποῖος ἔχει γεννηθεῖ καὶ ἔχει μεγαλώσει μὲ τὴν νοοτροπία κάποιων ἄλλων χριστιανικῶν «ἐκκλησιῶν», ἢ τοῦ ἀνιμισμοῦ, ἔχει γνωρίσει τὴν Ὀρθόδοξη Ἐκκλησία κάποια χρόνια καὶ ἔχει παρακολουθήσει κάποια σεμινάρια Ὀρθοδόξου Θεολογίας γιὰ νὰ γίνει κληρικός καὶ μόνον. Ὅσοι παρακολούθησαν σπουδὲς Θεολογίας στό ἐξωτερικὸ στὴν πλειοψηφία τους δὲν ἐπέστρεψαν ποτέ στὶς ἱεραποστολικὲς Μητροπόλεις, οἱ ὁποῖες τοὺς ἀπέστειλαν μὲ τὴν ἐλπίδα νὰ βοηθήσουν τὸ μέλλον τῆς ἱεραποστολῆς, αὐτὸ εἶναι, ὅμως, ἓνα θέμα πού δὲν μπορεῖ νὰ ἀναλυθεῖ στό ἄρθρο αὐτό.

Ὁ κληρὸς αὐτὸς εἶναι κατὰ πολὺ ἀξιέπαινος καὶ ἀγωνίζεται μέσα σὲ ἀντίξοες καὶ δύσκολες συνθήκες ἀλλὰ ἡ ἐκκλησιαστικὴ του ἐμπειρία εἶναι ἐκκλησιαστικὴ ἐμπειρία μιᾶς νεόφυτης ἐκκλησίας, ἡ ὁποία προσπαθεῖ νὰ προσλάβει τὸν Λόγο τοῦ Θεοῦ, τὴν ὀρθόδοξη ἐκκλησιαστικὴ

παράδοση σαν τρόπο πορείας προς τή Βασιλεία των Ουρανών. Μέχρι όμως να γίνει αυτό τρόπος ζωής έχουμε να αντιπαλέψουμε με πολλά προβλήματα γνωστά και άγνωστα, προσιτά και απρόσιτα στον «ώριμο» Ὁρθόδοξο κόσμο.

Θά αναφέρω κάποια πρόσφατα, «ἐπιδερμικά» παραδείγματα από τήν τετραετή ταπεινή μου διακονία στον ιεραποστολικό αγρό τής ιερᾶς Μητροπόλεως Καμερούν.

Κάποια στιγμή εύρισκόμενος στό Γιαουντέ έλαβα μία πρόσκληση.

Ἐπρόκειτο νά χειροτονηθεῖ ἕνας νέος «ἐπίσκοπος» τής αυτο-ἀποκαλούμενης «Ἀποστολικῆς Καθολικῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας τοῦ Καμερούν».

Ἄγνοῦσα παντελῶς τήν ὑπαρξή της. Διάβασα μέ περιέργεια τήν πρόσκληση καί κατάλαβα ὅτι ἐπρόκειτο περί νέου κατασκευάσματος.

Ἡ χειροτονία θά γινόταν σέ ἕνα γήπεδο, παρουσίᾳ καί κάποιων πολιτικῶν ἀρχῶν. Ἀκολουθοῦσε ἕνα πρόγραμμα ἑορτασμοῦ σέ κάποιο ἐστιατόριο κοντά στό γήπεδο καί στό τέλος ὑπῆρχε μία ἐπισήμανση-προτροπή: «Τά δῶρα σας εἶναι εὐπρόσδεκτα».

Δέν ἐτίθετο καν θέμα νά ανταποκριθῶ στήν πρόσκληση αὐτή ἀλλά προβληματίστηκα γιά τήν παρουσία ἀλλῆς μιᾶς ἐπιλεγόμενης «ἐκκλησίας» πού θά χρησιμοποιοῦσε τό ὄνομα τής Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας καί θά μεγάλωνε τή σύγχυση πού ἐπικρατεῖ στον κόσμο ἀνάμεσα στον ὁποῖο προσπαθοῦμε νά δώσουμε τή μαρτυρία τής Ὁρθοδοξίας.

Τοποθέτησα τήν πρόσκληση σέ ἕνα φάκελο στό ἀρχεῖο καί σκέφθηκα ὅτι καλό εἶναι νά ὀργανώσουμε μία σειρά ἀπό ὁμιλίες στίς

ἐκκλησίες μας γιά νά ἐνημερώσουμε τούς πιστούς μας.

Συζητήσα τό θέμα καί μέ τόν Γενικό Ἀρχιερατικό Ἐπίτροπο π. Δημήτριο καί καταλήξαμε νά ἐξαπολύσουμε καί μία ἐγκύκλιο ἡ ὁποία νά δημοσιευθεῖ καί στίς τοπικές ἐφημερίδες. Ἀναλογιζόμενοι συγχρόνως ὅτι, καί ἄλλῃς ἐγκύκλιοι πού δημοσιεύτηκαν στον Τύπο εἶχαν σαν ἀποτέλεσμα νά ξεσπάσει μία πολεμική ἐναντίον μας, π.χ. καταδικάζαμε τήν πρακτική, τή συμμετοχή καί τήν προσφυγή τῶν πιστῶν σέ μάγους καί μαγικές τελετές κ.λπ. καί δεχθήκαμε τά πυρά ὄλων τῶν μάγων πού ἐβλήσαν στό πρόσωπο καί τῶν ἀφελῶν πιστῶν μας «τήν ἐλπίδα τοῦ κέρδους των νά ἐξαεμίζεται».

Κάποια ἀλλῆλη φορά δημοσιεύσαμε μίαν Ἐγκύκλιο γιά τό ποιοί εἶναι οἱ Κανονικοί Ὁρθόδοξοι Ἱερεῖς τής ιερᾶς Μητροπόλεως Καμερούν καί ποιές οἱ νόμιμες καί κανονικές Ὁρθόδοξες ἐνορίες μας καί δεχθήκαμε μίαν ἐπίθεση ἄνευ προηγουμένου ἀπό ὅσους ἐμφανίζονται δῆθεν σαν «ὀρθόδοξοι ἱερεῖς» καί ἔχουν φτιάξει στά σπίτια τους, δῆθεν, «ὀρθόδοξες ἐνορίες», ὅπου ἐπιδίδονται σέ συστηματική τέλεση ἀκολουθιῶν, λειτουργιῶν, ἐξορκισμῶν κ.λπ. μέ μερικό ἢ καί ὀλικό ἀνακάτεμα μαγικῶν πρακτικῶν, φίλτρων καί θεραπευτικῶν σκευασμάτων.

Ἀξιοπρόσεκτα σημεῖα στήν πολεμική ὄσων μάγων ἐθίγοντο, ἐκτός τής ἀκράτου ἡσασπολογίας ἦταν καί ἐρμηνεῖες τοῦ τύπου: «Αὐτό τό μεγάλο τσουκάλη πού ἔχουν σέ μία γωνιά τής Ἐκκλησίας (δηλαδή ἡ κολυμβήθρα) τό ἔχουν γιά νά μαγειρεύουν τά μικρά παιδιά καί νά τά τρώνε καί ὁ Δεσπότης ὅταν βγαίνει μέ τά κεριά (δικηροτρύκηρα) θυμίζει στους πιστούς ὅτι αὐτός θά βάλει τή φωτιά στό μεγάλο τσουκάλη τό βράδυ ὅταν θά μαζευτοῦν κρυφά...».

Σάν νά ἐπαναλαμβάνονται τά ἴδια λόγια μέ τά ὁποία κατηγοροῦσαν οἱ παγανιστές τίς λατρευτικές συνάξεις τῶν πρώτων Χριστιανῶν.

Δέος καί ἐκπλήξη! Ἀλλά καί μιά ἀπτή πραγματικότητα ὅπου καλεῖσαι νά ὁμολογήσεις τοῦ Χριστοῦ τήν πίστη τήν Ἁγία καί νά μαρτυρήσεις γι' αὐτήν.

Μεταξύ τῶν διαφορῶν ἀντιδράσεων δέχθηκα

τότε καί τήν ἐπίσκεψη ἑνός ἐπιλεγόμενου «ἀρχιεπισκόπου» τής «ἀρχαίας ὀρθοδόξου καί βυζαντινῆς ἐκκλησίας», ὁ ὁποῖος συνοδευόταν ἀπό ἕναν «βοηθό ἐπίσκοπο» καί μίαν «ἡγουμένη». Ὅλοι τους ἔφεραν τήν ἀμφίεση τοῦ κλήρου τῶν Καθολικῶν. Μοῦ παραπονέθηκαν ὅτι αὐτή ἡ Ἐγκύκλιος πού δημοσιεύσαμε στά Μ.Μ.Ε. τούς δημιούργησε προβλήματα μέ τό «ποιμνιό» τους καί ἤλθαν νά μέ πείσουν νά γράψω καί τά ὄνόματά τους σέ μιά συμπληρωματική Ἐγκύκλιο πού ἔπρεπε ὅπωςδήποτε νά ξαναδημοσιεύσω. Μοῦ προσκόμισαν δέ καί φωτογραφίες ὅπου συλλειτουργοῦσε ὁ «ἀρχιεπίσκοπος» μέ ἕνα νέο ἐπιλεγόμενο «πατριάρχη Κιέβου» (σ.σ.: Πρόκειται περί τοῦ ἐσχάτου οὐνιτικοῦ κατασκευάσματος).

Μίλησα ἀρκετά μαζί τους καί ὁ «ἀρχιεπίσκοπος» μοῦ εἶπε: «Ἐμεῖς ἤμασταν μιά «ἀνεξάρτητη ἐκκλησία», λόγῳ τής συνεχούς ἀρνήσεως τής καθολικῆς ἐκκλησίας νά μέ χειροτονήσουν ἐπίσκοπο, ταξίδεψα στή Γαλλία, ὅπου ἕνας «ἀνεξάρτητος ἐπίσκοπος» μέ χειροτόνησε ἔγγαμο διάκονο, πρεσβύτερο καί ἐπίσκοπο (!). Μετά γύρισα στό Καμερούν καί ἴδρυσά τή δική μου «ἐκκλησία». Ὅταν ἰδρύθηκε τό νέο πατριαρχεῖο τοῦ Κιέβου, ὑπῆρχε ἕνα «μανιφέστο», μιά ἀνακοίνωση πού, μεταξύ τῶν ἀλλῶν, ἔλεγε: «Ὅποιος ἀναγνωρίζει τό πατριαρχεῖο μας τόν ἀναγνωρίζουμε καί ἐμεῖς. Ἔτσι ἀναγνώρισα τόν νέο πατριάρχη καί αὐτός μέ ἀναγνώρισε. Ὁ πατριάρχης μας εἶναι ὀρθόδοξος ἄρα καί ἐμεῖς εἴμαστε ὀρθόδοξοι».

Ὁ συλλογισμός του ἀπλός, ἀπλοῦστατος, χωρίς καμιά θεολογική, ἐκκλησιολογική ἢ δογματική νύξη, δημιουργοῦσε ...κόσμους καί κόσμους. Εἶχε ἤδη δημιουργήσει «δική του ἐκκλησία» πρὶν ὁποιαδήποτε χειροτονία καί ζητοῦσε νά χειροτονηθεῖ. Μιλήσαμε ἀρκετά, τούς ἐξήγησα ὅτι μποροῦσα καί ἔφυγαν φανερά δυσανεστήσιμοι μαζί μου.

Θά ἐπιστρέψω, ὅμως, στήν ἀρχική περίπτωση τής προσκλήσεως πού δέχθηκα γιά νά παραστῶ στή χειροτονία τοῦ «νέου ἐπισκόπου», ἡ ὁποία ἀποτελεῖ καί τό ἔναυσμα αὐτῆς τῆς γραφῆς.

Μία ἐβδομάδα μετά τήν παραλαβή τῆς προσκλήσεως, δέχθηκα τήν ἐπίσκεψη τοῦ «ὑποψη-

φίου» πρὸς χειροτονία «νέου ἐπισκόπου» τής «ἀποστολικῆς, καθολικῆς καί ὀρθοδόξου ἐκκλησίας».

Ἦρθε ντυμένος μέ τά μισά λειτουργικά ἄμφια τῶν καθολικῶν ἐπισκόπων καί ἀπό πάνω ἕνα ριγέ ...σμόκιν. Μέ χαιρέτησε μέ σεβασμό καί μοῦ ἐπέδωσε τρία γράμματα. Ἐνα ἀπό αὐτόν, ἕνα ἀπό τόν ἀρχιεπίσκοπό του στό Γκαμπόν καί ἕνα ἀπό τόν πατριάρχη τους στό Los Angeles.

Συζητήσαμε ἀρκετά καί τοῦ ἐξήγησα ὅτι δέν εἶναι σωστό νά χρησιμοποιοῦν τόν τίτλο «Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία», γιατί δέν ἔχουν καμία σχέση μέ τήν Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία, μιλήσαμε γιά τά Πρεσβυγενή Πατριαρχεῖα, τίς Αὐτοκέφαλες καί Αὐτόνομες Ἐκκλησίες κ.λπ.

Μέ ἄκουσε μέ προσοχή καί ἔπειτα μοῦ εἶπε: «Ἔχετε Σεβασμιώτατε, τόν Χριστιανισμό στήν Ἀφρική τόν φέρατε ἐσεῖς οἱ Εὐρωπαῖοι, γιά ἐμᾶς ἡ ἐκκλησιαστική ἱστορία τῆς Εὐρώπης καί τοῦ Μεσογειακοῦ χώρου εἶναι ἀγνωστη καί πολύ μακρινή. Ἀπό τίς ἐκκλησίες πού ἤλθαν πρώτες ἐδῶ μάθαμε ὅτι δέν ὑπάρχουν ἀλλῆς ἐκκλησίες ἐκτός ἀπό τίς ἴδιες. Δέν ἀκούσαμε ποτέ ὅτι ὑπάρχει Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία. Ὅταν γιά κάποιους λόγους οἱ ἐκκλησίες αὐτές μᾶς ἀπέρριψαν ἢ ἀναχώρησαν ἀπό τά χωριά μας ἀναγκαστήκαμε νά ψάξουμε γιά μιά Ἐκκλησία, κάπου νά ἀνήκουμε.

Ἔτσι δημιουργήθηκαν πολλῆς ἀνεξάρτητες, αὐτόνομες καί ἐλεύθερες ἐκκλησίες ἀλλά καί πάλι εἶδαμε ὅτι δέν ὑπάρχει κάποια κεφαλή, διότι κάθε μέρα καί κάποιος ἀλλῆλος ἱερέας, πού ἀπέρριψε ἡ τάδε ἢ ἡ δεῖνα ἐκκλησία, δημιουργεῖ αὐτόνομη, ἀνεξάρτητη ἢ ἐλεύθερη ἐκκλησία. Ὅταν ἀποχωρεῖ ἀπό τή ζωὴ ὁ ἰδρυτῆς τῆς αὐτόνομης ἐκκλησίας δέν ὑπάρχει συνέχεια. Μετά μάθαμε ὅτι ὑπάρχει καί τό θέμα τῆς ἀποστολικῆς διαδοχῆς στίς χειροτονίες. Ἔτσι ἔχουμε περισσότερο ἐμπιστοσύνη νά ἀνήκουμε σέ μιά ἐκκλησία στήν Εὐρώπη ἢ στήν Ἀμερική. Ὁ πατριάρχης μας μοῦ τόνισε νά ἔρθω σέ ἐπαφή μαζί σας.

Ἐσεῖς μοῦ λῆτε τώρα ὅτι δέν εἶναι κανονικός πατριάρχης. Ἐγώ νόμιζα ὅτι εἶχα βρεῖ λύση καί τώρα μοῦ λῆτε ὅτι ὅλα αὐτά δέν εἶναι σωστά. Ἡ οικογένειά μου περιμένει νά γίνω ἐπίσκοπος σέ μιὰ πραγματική ἐκκλησία καί ἐσεῖς μοῦ τά ἀνατρέψατε ὅλα».

«Ἐχεις συναντήσει τόν πατριάρχη σας;», τόν ρώτησα.

«Ἦξι, μόνο τηλεφωνική ἐπικοινωνία εἶχαμε. Εἶναι στό Los Angeles καί ἐγώ δέν ἔχω χρήματα γιά νά ταξιδέψω ἐκεῖ».

Λυπήθηκα πραγματικά μέ τήν προχειρότητα πού κάποιοι ἐκμεταλλεύονται τήν ἄγνοια, τήν ἀδυναμία ἢ τήν ἀρχομανία κάποιων ἀλλῶν γιά νά στήσουν δῆθεν «ἐκκλησίες», γιά νά ὑπογραμμίσουν τήν ὑπαρξή τους χωρίς καμιά πραγματική θεολογική ἢ ἐκκλησιαστική γνώση.

Ὅπως κάποιοι ἐκ τοῦ παλαιοῦ ἡμερολογίου πού σαρώνουν τήν Ἀφρική καί κάνουν «ιεραποστολή» τοῦ παλαιοῦ ἡμερολογίου, ἡ ὁποία, ὅμως, γιά λόγους «ἐκκλησιαστικῆς οἰκονομίας» ἀκολουθεῖ τό νέο ἡμερολόγιο, γιά τόν ἀπλοῦστατο λόγο ὅτι εἶναι ἀδύνατον νά ἐξηγήσουν στούς Ἀφρικανούς τό παλαιοημερολογιακό ζήτημα.

Ἐκμεταλλεύονται, ὅμως, τεχνέντως, τή δαιμονοφοβία ἢ πνευματοφοβία τῶν Ἀφρικανῶν καί εἰσάγουν τόν ἐξορκισμό σάν τό μοναδικό καί ἀποκλειστικό ιεραποστολικό μέσον, τό ὁποῖο καί τοὺς ἐπιλύει κάθε οἰκονομικό πρόβλημα.

Μιὰ ιεραποστολή πού δαιμονολογεῖ καταφέρει ὅ,τι δέν μπορεῖ οὔτε ὁ διάβολος νά καταφέρει: τήν ἐξίσωσή του μέ τόν Θεό μέσα στίς καρδιές τῶν Ἀφρικανῶν.

Αὐτός εἶναι ὁ χώρος ὅπου προσπαθοῦμε καθημερινά νά δώσουμε τή μαρτυρία τῆς Ὁρθόδοξης Ἐκκλησίας μέ ὀρθόδοξο ἐκκλησιαστικό τρόπο καί μᾶς ἠλυπεῖ ἀφάνταστα τό γεγονός ὅτι τοὺς μόνους πού καταφέρνουμε νά εὐαισθητοποιήσουμε γιά νά συνδράμουν στήν πράξη καί ἀπό κοντά τό ιεραποστολικό ἔργο εἶναι, στήν πλειοψηφία τους, ἄνθρωποι χωρίς ἢ μέ πολύ μικρή ἐκκλησιαστική ἐμπειρία, μέ εὐαισθησίες ἀνθρωπιστικοῦ τύπου, πού στήν πράξη ὅμως ἀδυνατοῦν, παρά τήν καλή τους διάθεση, νά βοηθή-

σουν οὐσιαστικά τήν ιεραποστολή. Παρά ταῦτα εἶναι πρόθυμοι νά ἔλθουν δεκαπέντε ἡμέρες κοντά μας γιά νά βοηθήσουν...

Εὐαισθητοποιοῦνται, ἐπίσης, καί ἄνθρωποι μέ κάποια ἐμφανή ἢ, ἐν πρώτοις, ἀφανή ψυχολογικά προβλήματα, πού βλέπουν τήν ιεραποστολή σάν μιὰ φυγή ἀπό τήν πραγματικότητά τους. Εἶναι κατά τά ἄλλα ἀξιοθαύμαστοι γιά τήν εὐαισθησία τους ἄσχετα τοῦ ὅτι δέν εἶναι δυνατόν νά προσφέρουν πραγματική βοήθεια στήν ιεραποστολή, ἄν βέβαια δέν δημιουργήσουν καί ἐπί πλέον προβλήματα.

Ποῦ πῆγε ἄραγε ἡ διορατικότης καί τό θάρρος τῶν ποιμένων; Ποῦ πῆγε τό μαρτυρικό φρόνημα πού συνυφαίνεται καί συνυπάρχει στίς ιερατικές, μοναχικές καί ἐκκλησιαστικές κλήσεις;

Μήπως ἡ Ἐκκλησία πρέπει νά στραφεῖ κάποια στιγμή μέ μιὰ βαθύτερη σοβαρότητα στήν ἐνίσχυση τῆς ιεραποστολῆς καί μέ ἀνθρώπινο δυναμικό. Διότι κανένας ιεραπόστολος δέν θεωρεῖ, δέν πιστεύει ὅτι τό μικρό ἢ τό μεγάλο ἔργο πού ἀγωνίζεται νά ἐπιτελέσει, εἶναι ἔργο προσωπικό, ἀντίθετα ὅλοι μας θεωροῦμε καί πιστεύουμε ὅτι αὐτό πού κάνουμε εἶναι ἔργο, κατεξοχήν, ὁλόκληρης τῆς Ὁρθόδοξης Ἐκκλησίας.

Μένω ἐκπληκτος καί θαυμάζω τήν ὑπακοή τῶν καθολικῶν ιερέων καί μερικῶν προτεσταντῶν παστώρων, οἱ ὁποῖοι ὅταν τελειώνουν τίς θεολογικές σπουδές τους λαμβάνουν ἀπό τήν ιεραρχία τους τόν διορισμό τους στήν ἀλληλ ἄκρη τοῦ κόσμου γιά νά διακονήσουν τό Εὐαγγέλιο καί πολλῆς φορές νά τοὺς «ξεχάσουν» σ' αὐτή τήν ἄκρη τοῦ κόσμου γιά μερικές δεκαετίες.

Δέν μπορῶ νά πιστέψω ὅτι στίς σύγχρονες ιερατικές ἢ μοναχικές ἢ ἐκκλησιαστικές κλήσεις στόν ὀρθόδοξο χώρο δέν ὑπάρχει ιεραποστολική διάσταση.

Μήπως δέν φροντίζουμε τή ζωογόνηση αὐτῆς τῆς ιεραποστολικῆς διαστάσεως;

Μήπως εἶναι καιρός νά στραφοῦμε σάν Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία καί πρὸς αὐτήν τήν κατεύθυνση μέ μεγαλύτερη εὐαισθησία;

† Ὁ Καμερούν Γρηγόριος

Πάντα τά ἔδην

Μέ αὐτή τή γεμάτη ιερή τρυφερότητα διαβεβαίωση "σκλαβώνει" κυριολεκτικά τοὺς ἐπισκέπτες τῆς ιερᾶς Μονῆς Μεταμορφώσεως τοῦ Σωτῆρος στήν Κορέα ἡ πρώτη Κορεάτισσα μοναχή, ἡ ἀδελφή Ἀγάθη. Καί συνήθως διευκρινίζει: «ὄχι σάν σπίτι σας. Εἶναι τό σπίτι σας».

Καί πράγματι, ἔτσι εἶναι. Ἄνοιχτή πάντα ἡ πόρτα τῆς Μονῆς. Ἄνοιχτές οἱ καρδιές. Ἄνοιχτή ἀγκαλιά ἡ ὅλη ἀτμόσφαιρα. Κατανυκτικές οἱ ιερές Ἀκολουθίες. Πολύτιμη πηγή παρηγορίας, ἐλπίδας καί δύναμης τὰ ιερά Λείψανα τῶν εἰκοσιεσσάρων προστατῶν Ἁγίων τῆς ἐν Κορέᾳ Ὁρθόδοξου Ἐκκλησίας, πού συχνά εὐωδιάζουν. Λυτρωτικό τό Μυστήριό τῆς ιερᾶς Ἐξομολογήσεως. Ἀναγεννητικός ὁ λόγος τοῦ Σεβασμιωτάτου π. Σωτηρίου. Στρωμένο πάντα ἓνα τραπέζι ἀπό τήν ἀδελφή, ἄλλοτε μέ «ὄ,τι βρέθηκε» κι ἄλλοτε μέ «ὅλα τά καλά τοῦ Θεοῦ». Ἔτοιμος πάντα ἓνας χώρος, ὅπου μπορεῖ νά μείνει ὁ ἐπισκέπτης ὅσο χρόνο διαθέτει. Νά γεμίσει γαλήνη ἢ ψυχὴ του. Νά καταλαγιάσει ὁ νοῦς του. Νά εἰσχωρήσει φῶς στή θολωμένη σκέψη του. Ἀλλά κι ὁ τσακισμένος ἀπό ἀγχη κι ἐντάσεις ὀργανισμὸς του νά χαλαρώσει. Γιατί ὄχι καί νά "χορτάσει ὕπνο" σ' ἓνα δωματιάκι τοῦ ξενώνα.

Κι ὅταν, στό τέλος τῆς ἐπισκέψεως, ἀκοῦν τήν ἀδελφή νά λῆει: «πάλη, μέ τό καλό, νά ἔλθετε», ὁλόψυχη εἶναι ἡ ἀπάντηση: «βεβαίως! Καί σύντομα!».

Πάντα τά ἔδην

Νά γιατί, πρὶν λίγους μῆνες, ἔκλαιγαν ἀπό χαρά οἱ Κορεάτες πού κατέκλισαν τή Μονή στή ρασοφορία αὐτῆς τῆς πρώτης Κορεάτισσας μοναχῆς, τοῦ "δικοῦ τους ἀνθρώπου".

Κι ἐμεῖς, ἄς ξαναποῦμε: «Νά εἶσαι εὐλογημένη, ἀδελφή Ἀγάθη!».

Μαρία Σπυροπούλου

Τὰ ιερά λείψανα καί ἡ εἰκόνα τῶν εἰκοσιεσσάρων Προστατῶν Ἁγίων τῆς ἐν Κορέᾳ Ἐκκλησίας, στό Καθολικό τῆς Μονῆς.